

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3To/84/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1316010295
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Molnárová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1316010295.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Molnárovej a sudcov JUDr. Denisy Mészárosovej a JUDr. Danice Veselovskej, v trestnej veci obžalovaných Q. U., O. T. a spol., pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j/ Trestného zákona a iné, o odvolaniach obžalovaných Q. U. a O. T., proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III č.k. 3T/73/2016-5473 z 21. mája 2019, na verejnom zasadnutí konanom dňa 30. júna 2020, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), e), ods. 2 Trestného poriadku zrušuje sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu vo vzťahu k obžalovanému Q. U..

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovanému

Q. U., nar. XX.XX.XXXX v D., trvale bytom L. XX, D.,
u k l a d á

podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, § 39 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov.

Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona sa pre výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

II.

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného O. T., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 3T/73/2016 zo dňa 21.05.2019 boli obžalovaní Q. U., O. T. (a spoluobžalovaný K. Z.), uznaní vinnými nasledovne:

-obžalovaný Q. U. v bode 1) rozsudku z obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j/ Trestného zákona,

-obžalovaný O. T. v bode 1) zo zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/ Trestného zákona, bode 2) z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. b/ Trestného zákona, a v bode 3) z prečinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 171 odsek 1 Trestného zákona,

-a obžalovaný K. Z. v bode 1) zo zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/ Trestného zákona, na skutkovom základe, že

v bode 1 rozsudku
obžalovaný Q. U.

minimálne v priebehu roka 2014 do 26.06.2015 v Bratislave v byte č. XX na L. ul. č. 3, ako aj na iných miestach neoprávnene zaobstarával, predával, prechovával omamné látky a psychotropné látky, konkrétne marihuanu tým spôsobom, že mu na tel. č. XXXXXXXXXX volali rôzni odberatelia, napr. K. S., K. S., ktorí kupovali od neho pervitín asi po dobu 1 roka, pričom obžalovanej Q. R. zabezpečoval a predával pervitín a marihuanu v období pred koncom roka 2014 a drogy aj sám distribuoval na rôzne bližšie nešpecifikované miesta a tieto predával minimálne K. S., K. S., Q. R. pričom vykonanou domovou prehliadkou na vyššie uvedených adresách v dňoch 26.06.2015 a 27.06.2015 boli okrem iných dôkazov zaistené: u obžalovaného Q. U. sušené konope s hmotnosťou 3.680 mg, čo zodpovedá podľa hmotnostného kritéria 9 obvykle jednorazovým dávkam drogy, metamfetamín s hmotnosťou 261 mg, čo zodpovedá podľa hmotnostného kritéria dvom obvykle jednorazovým dávkam drogy,

obžalovaný O. T.

minimálne od januára 2015 do 26.06.2015 v Bratislave na presne nezistených miestach neoprávnene zaobstarával, predával, prechovával omamné látky a psychotropné látky, a to metamfetamín (pervitín) tým spôsobom, že zabezpečoval drogy pre rôzne osoby, napr. Q. T., ktorý u neho kupoval pervitín od januára do marca 2015, pre ods. R., ktorej nosil, zháňal a predával pervitín,

obžalovaný K. Z.

minimálne od 13.12.2014 do 26.06.2015 v okr. Bratislave III v garáži pod súpisným číslom XXXX neoprávnene zaobstarával, predával, prechovával omamné látky a psychotropné látky, najmä marihuanu a metamfetamín (pervitín) tým spôsobom, že mu na tel. č. XXXXXXXXXX volali rôzni odberatelia, napr. K. R., J. C., Romana C., O. C., pričom vykonával predaj a doručenie drog za obžalovaného K. J. (vylúčeného na samostatné konanie) a za už odsúdeného obžalovaného T. J..

v bode 2 rozsudku
obžalovaný O. T.

v čase okolo 08.30 h dňa 28.07.2015 v Bratislave, na Púchovskej ulici č. XX, bez zjavného použitia násillia vošiel do voľne prístupného oploteného areálu, kde následne prešiel cez dvere vedúce z rampy do budovy APB2 až na druhé poschodie budovy a neznámym spôsobom a predmetom vypáčil uzavreté drevené dvere vedúce do vestibulu spoločnosti Agrimex, spol. s r.o., Púchovská č. 12, Bratislava a po vojdení do miestnosti sekretariátu prešiel k neuzamknutým kanceláriám vľavo od vchodu, kde rozhádzal ich zariadenie, zobral taštičku na drobné mince s obsahom 3,70 EUR, 1 ks papierovej bankovky v nominálnej hodnote 5 EUR, platobnú kartu Tatra banky vystavenú na spoločnosť Agrimex - X.. T. K., 1 ks Tatranský čaj 0,7 l, 1 ks farby na vlasy zn. Gamier, 1 ks digitálnych hodínok čiernej farby bez značky a výr. čísla, 1 ks darčekovej tašky, ktorá sa nachádzala pod stolom v kancelárii p. X.. T. K., tieto veci vložil do papierovej tašky, prešiel do vestibulu, kde túto darčekovú tašku položil na sedačku pri vchode do sekretariátu, následne prešiel k stolu, kde z voľne položenej uzatvorenej kabelky vybral 1 ks koženej čiernej peňaženky, z ktorej následne odcudzil 1 ks platobnej karty Slovenskej sporiteľne, hotovosť približne 14 EUR, 4 ks stravných lístkov v hodnote á 4,20 EUR, pričom bol pri úteku z kancelárie prichytení zamestnancami spoločnosti Agrimex, spol. s r.o., S. F. a S. K., čím týmto konaním páchatel spôsobil škodu krádežou poškodenej X.. T. K. vo výške približne 50 EUR a poškodenej S. F. v celkovej výške približne 30,80 EUR, čím svojím konaním spôsobil celkovú škodu krádežou vo výške 80,80 EUR, hoci bol trestným rozkazom zo dňa 18.12.2015, vydaným Okresným súdom Bratislava II pod spisovou značkou OT/533/2015, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 18.12.2015, odsúdený za prečin krádeže podľa § 2,12 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. b) Trestného zákona na trest odňatia slobody v trvaní 1 (jeden) rok v ústave na výkon trestu so stredným stupňom stráženia,

v bode 3 rozsudku
obžalovaný O. T.

v čase okolo 09.23 h dňa 28.07.2015 v Bratislave na Púchovskej ulici č. 12, prechovával u seba 1 ks zatavenej plastovej injekčnej striekačky s modrým zrezaným piestikom, ktorá obsahovala metamfetamín (pervitin) o hmotnosti 251 mg, s priemernou koncentráciou účinnej látky 71,0 % hmotnostných, obsahujúci 178 mg absolútneho metamfetamínu, ktoré množstvo sa považuje za minimálne 1 obvykle jednorazovú dávku drogy, pričom metamfetamín je v zmysle zákona NR SR č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov, zaradený do II. skupiny psychotropných látok.

Obžalovanému Q. U. bol podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona s poukazom na § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 39 ods. 1 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov, na výkon ktorého bol, postupom podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona, zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona, § 78 ods. 1 Trestného zákona bol obžalovanému uložený ochranný dohľad na dobu 2 (dva) roky.

Obžalovanému O. T. bol podľa § 172 ods. 1 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona a § 42 ods. 1 Trestného zákona uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky, na výkon ktorého bol postupom podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 odsek 2 Trestného zákona súd zrušil výrok o treste uloženom obžalovanému trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 0T/8/2017 zo dňa 16.01.2017, právoplatným dňa 16.01.2017, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu ku ktorej došlo zrušením stratili podklad.

Obžalovanému K. Z. bol podľa § 172 ods. 1 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody v trvaní 3 (tri) roky, ktorého výkon mu bol postupom podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona podmienene odložený a podľa § 51 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona mu bola určená skúšobná doba v trvaní 4 (štyri) roky s probačným dohľadom.

Podľa § 51 ods. 3 písm. h/ Trestného zákona bola obžalovanému uložená povinnosť podrobiť sa v skúšobnej dobe liečeniu závislostí od návykových látok.

Podľa § 51 ods. 3 písmeno j/ Trestného zákona mu bola uložená povinnosť zamestnať sa v skúšobnej dobe alebo sa preukázateľne uchádzať o zamestnanie.

Proti tomuto rozsudku podali obžalovaní Q. U. a O. T., v zákonnej lehote uvedenej v ustanovení § 309 Trestného poriadku, odvolanie.

Obžalovaný O. T. podal odvolanie do výroku o treste, ktoré bolo súdu doručené dňa 03.06.2019 (čl. 5463) a v tomto skonštatoval, že sa nestotožňuje s výškou trestu a odvolanie bližšie odôvodní po porade s obhajcom, a podaním doručeným tunajšiemu súdu dňa 08.06.2020 (čl. 5575), v dôvodoch obhajkyňa v mene obžalovaného uviedla: „Doposiaľ som bol stíhaný za drogovú trestnú činnosť, kedy boli mi vždy boli nájdené omamné látky určené pre moju potrebu. Nikdy som uvedené omamné látky nepredával, neobchodoval s nimi a ani inak nešíril. Súd, ktorý ma odsúdil podľa § 172 ods. 1 TZ vychádzal výlučne z výpovede svedkyne R., ktorá bola ovplyvnená svedkom T., aby sa tento sám zbavil zodpovednosti za drogovú činnosť. V prípravnom konaní nebol produkovaný žiadny dôkaz tj. výpoveď svedkov, odposluch alebo sledovanie, ktoré by potvrdilo, že som drogový diler. Keďže uvedená kvalifikácia podľa § 172 ods. 1 TZ a najmä trestná sadzba z toho vyplývajúca 3 až 10 rokov bola pre mňa priamo likvidačná, na naliehanie môjho vtedajšieho obhajcu som spravil vyhlásenie o vine napriek tomu, že som si bol vedomý, že som skutok nespáchal tak ako mi to je kladené za vinu v obžalobe. Ctený odvolací súd, skutočne priznávam svoju závislosť na omamných látkach, z titulu čoho mi bolo v predchádzajúcom odsúdení uložené ochranné opatrenie ochranné liečenie protitoxikomanické, v ktorom budem po vykonaní trestu pokračovať. Navyiac sa mi v lete tohoto roku narodí vyťúžené dieťaťko. Dovoľujem si dať do pozornosti

základné zásady ukladania trestov uvedené v Prvej časti Prvej hlavy Trestného zákona, v zmysle ktorých ma trest zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a zároveň vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov. Trest má postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Na základe vyššie uvedených skutočností žiadam odvolací súd, aby vyhodnotil moje odvolanie ako oprávnené, napadnutý rozsudok v zmysle § 321 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku zrušil a sám podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozsudkom rozhodol tak, že mi uloží trest na samotnej spodnej hranici trestnej sadzby.“

Čo sa týka odvolania podaného obžalovaným Q. U., toto v jeho mene odôvodnil obhajca a dôvody boli doručené súdu dňa 27.05.2019 (čl. 5462) v ktorých argumentoval: „Mám za to, že postupom prokuratúry a súdu boli porušené moje základné ústavné práva, nakoľko prokurátorka pri skutkovo totožných prípadoch u spoluobžalovaných v jednom prípade (a to L. R., L. J., M. K., M. F., M. Z., L. U.) od začiatku prípadu nezohľadnila a nebrala do úvahy dôkazy proti obžalovaným ohľadom právnej kvalifikácie skutku podľa §138 písm. j) (na viacerých osobách) a to napriek tomu že dôkazy boli známe už od začiatku. Tým určila istý právny základ ako bude v tomto prípade postupovať a na základe toho som nadobudol legitímne očakávania, že môj prípad bude hodnotený, kvalifikovaný a posudzovaný rovnako ako pri ostatných obžalovaných v tomto prípade, ktorí už boli odsúdení na dohodu o vine a treste. Na tom základe som postavil svoju obhajobu pred súdom, ktorá spočívala vo vyvrátení obžaloby, kde mi bolo od začiatku kladené za vinu spáchanie tohto skutku podľa §138 písm. b) Tr. zák. (po dlhší čas). Po mojej výpovedi pred súdom som dostal ústny prísľub od Súdu, že keď svedkovia obžaloby potvrdia moju výpoveď, tak budem prepustený z väzby a skutok mi bude pri rozsudku prekvalifikovaný na §172 ods. 1 písm. c), písm. d). Súd svoje slovo dodržal a po vypočutí svedkov obžaloby som bol prepustený z väzby (po 25 mesiacoch), na čo sa prokurátorka neodvolala. Po ďalšom 1 a pol roku pokračovania hlavného pojednávania až pri čítaní záverečných rečí, prokurátorka navrhla modifikovať skutok špeciálne len v mojom prípade z §138 písm. b) na § 138 písm. j) (na viacerých osobách) a to napriek tomu že som mal najmenej svedkov zo všetkých obžalovaných (2 svedkov a 1 spolupáchateľku) a aj napriek tomu že u ostatných obžalovaných tento dôkaz vôbec nekvalifikovala, čím od začiatku určila istý právny základ ako bude postupovať a kvalifikovať prakticky totožný skutok. Postup orgánu verejnej moci totiž musí byť čitateľný a predvídateľný a na tento právny základ som sa do určitej miery spoliehal pretože nie som v rovnakom postavení voči prokurátorky z hľadiska znalosti práva. Návrh prokuratúry na modifikovanie kvalifikácie skutku pri čítaní záverečnej reči a umožnenie tohto postupu Okresným Súdom BA III bol nečakaným, nepredvídateľným a voči mojej osobe vrcholne nespravodlivým mocenským zásahom orgánov verejnej moci do mojej právnej situácie a to bez akéhokoľvek odôvodnenia o rozdielnom hodnotení dôkazov u obžalovaných v tomto prípade. Ďalej chcem poukázať na fakt, že po návrhu prokuratúry na zmenu právnej kvalifikácie som nedostal ani možnosť sa k novému skutku vyjadriť a taktiež chcem poukázať na to, že pred čítaním rozsudku mi bolo odopreté právo posledného slova, kde som chcel na toto poukázať. Mám za to, že týmto postupom prokurátorky a Súdu boli vážne porušené moje základné ústavné práva a to Právo na spravodlivý proces, Právna istota a doktrína legitímneho očakávania. Takýto postup orgánov verejnej moci je podľa môjho názoru ústavne neudržateľný a voči mojej osobe vrcholne nespravodlivý. Preto žiadam Krajský Súd aby rozsudok zrušil, prípadne vec vrátil späť Okresnému súdu BA III aby skutok kvalifikoval a rozhodol v medziach toho právneho základu, ktorý sám určil.“

V dôvodoch odvolania doručených súdu dňa 08.07.2019 (čl. 5465- 5468) k vyššie uvádzanej argumentácii obhajca rozviedol dôvody prečo nesúhlasí s právnou kvalifikáciou skutku, pre ktorý bol obžalovaný Q. U. uznaný vinným a opätovne zdôraznil že, najskôr bol žalovaný s kvalifikačným znakom „po dlhší čas“, (§ 138 písm. b/ Trestného zákona), ktorý sa mu úspešne podarilo vyvrátiť a následne bola právna kvalifikácia zmenená a konanie posúdené podľa kvalifikačného znaku „na viacerých osobách“, k čomu zastáva názor, že prokuratúra neunesla dôkazné bremeno. Ku kvalifikačnému znaku podľa § 138 písm. j/ Trestného zákona - na viacerých osobách - poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Tdo 35/2014 z 08.07.2014 citujúc „Pri trestnom čine podľa § 172 Tr. zák. je čin spáchaný na osobe, ak páchatel' omamnú látku, psychotropnú látku, jed alebo prekursor zabezpečil niektorým zo spôsobov uvedených v odseku 1 písm. a/ až c/ tohto ustanovenia (napr. doviezol, kúpil, zadovážil alebo predal) od dotknutej osoby alebo dotknutej osobe, na jej vlastné použitie alebo na ďalšiu distribúciu, a ktorá teda nie poškodeným (to neplatí, ak ide o spolupáchateľa trestného činu)“.

Upriamil pozornosť na názor sudcu tunajšieho súdu uvádzanom na internetovej stránke citujúc: „Ak teda páchatel predáva drogy trom a viacerým osobám, celkom určite nie je možné jeho konanie právne kvalifikovať ako obzvlášť závažný zločin podľa §172 ods. 1 písm. c), ods. 2 písm. c) Tr. zák. (za použitia § 138 písm. j) Tr. zák.), pretože predaj viacerým osobám je už zahrnutý v znakoch základnej skutkovej podstaty tohto trestného činu a takýto postup by bol v rozpore s ustanovením § 138 ods. 1 Tr. zák., ktoré zakazuje, aby ten istý znak bol znakom základnej a zároveň aj kvalifikovanej skutkovej podstaty toho istého trestného činu.“

Záverom k uvedenému dodal: „Uvedomujem si, že ust. § 172 TZ je zaradené do prvej hlavy osobitnej časti TZ, avšak treba dôsledne analyzovať to, že ide o trestný čin zaradený do tretieho dielu tejto hlavy s názvom „trestné činy ohrozujúce život alebo zdravie“, a teda ide o takpovediac trestný čin ohrozujúci. Ďalej apelujem na to, čo som uvádzal už vyššie a konkrétne to, že i prípadným predajom drogy automaticky nedochádza ani len k ohrozeniu zdravia, hoci sa môže javiť, že skutok k ohrozeniu zdravia smeruje. Uvedené však nemožno brať za preukázané automaticky. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody si dovoľujem odvolaciemu súdu navrhnúť, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu s príslušnými pokynmi a v zmysle príslušnej právnej kvalifikácie, prípadne aby odvolací súd sám rozhodol a kvalifikoval tento skutok ako § 172 ods. 1 písm. c), d) Trestného zákona.“

Odvolanie bolo doplnené podaním obžalovaného Q. U. doručeným krajskému súdu dňa 12.05.2020 (čl. 5558), v ktorých dôvodoch primárne skonštatoval, že v konaní boli vážnym spôsobom porušené jeho ústavné práva a to právo na súdnu ochranu, právo na spravodlivé súdne konanie. Bol porušený princíp právnej istoty a jej samostatný princíp legitímnych očakávaní, k čomu argumentoval nasledovne: „Od začiatku nás bolo v tomto prípade 7 ľudí, ktorí boli všetci obvinení s drogových trestných činov. Z týchto ľudí som poznal len jednu, Q. R.. Od začiatku sme boli väčšina obvinená z páchania tohoto činu spolupáchatelstvom po dlhší čas a niektorí v prvom odstavci. Kvalifikácia týchto skutkov sa zmenila len v prípade mojej spolupáchatelky a to z druhého odstavca (po dlhší čas) na prvý odstavec. Pričom prokurátorka ani súd, nebrali do úvahy počet osôb, ktorí mali byť dotknutí týmto trestným činom aj napriek tomu že bol už presne známy v obžalobe a kvalifikovali skutok ako obzvlášť závažný páchaný po dlhší čas u všetkých páchatelov, obžalovaných v druhom odstavci a tí, ktorí tento skutok podľa prokurátorky nepáchali moc dlho dostali automaticky prvý odstavec, presne tak ako moja spolupáchatelka. Ja som vedel že som tento skutok nepáchal tak dlho ako mi bolo kladené za vinu a vedel som že to môžem dokázať na súde, preto som musel odmietnuť dohodu o vine a treste. Na hlavnom pojednávaní, ktoré trvalo dlhé roky, sa mi podarilo dokázať že som tento skutok nepáchal tak dlho a na základe toho som bol prepustený z väzby, po dvoch rokoch a jeden a pol mesiaci s tým, že mi bude skutok prekvalifikovaný do prvého odstavca pri rozsudku. S týmto súhlasila aj prokurátorka, ktorá sa voči prepusteniu z väzby neodvolala. Asi dva roky na to, až pri čítaní záverečných reči prokurátorka zrazu, z ničoho nič, navrhla prekvalifikovať skutok výlučne iba v mojom prípade nie na prvý odstavec ale druhý odstavec ale tento krát na viacerých osobách. Pričom počas hlavného pojednávania nevyplynuli na svetlo žiadne skutočnosti, ktoré by ju nútili zrazu na koniec procesu kvalifikovať skutok len v mojom prípade. Všetky dôkazy ako aj počet osôb dotknutých týmto skutkom boli už od začiatku známe v obžalobe, na základe ktorej boli kvalifikovane skutky u všetkých obžalovaných. Tu by som chcel zdôrazniť že, na teraz už odsúdeného J. mala prokurátorka 20 svedkov, na odsúdeného K. bolo 5 svedkov, na odsúdenú R. boli 4 svedkovia, odsúdený Z., 4 svedkovia, odsúdený F. mal 3 svedkov a ja som mal od začiatku až dokonca dvoch svedkov. Prokurátorka výlučne na účel uplatnenia paragrafu na viacerých osobách použila ako tretiu osobu, moju spolupáchatelku. Tu istú spolupáchatelku pri ktorej kvalifikovala skutok bez ohľadu na počet dotknutých osôb a právoplatne bola odsúdená v prvom odstavci napriek dôkazom. Váženy súd ja som obyčajný človek, nie som ani z ďaleka v rovnakom postavení ako prokurátorka čo sa týka znalosti práva a judikatúry. A tak ako každý, prirodzene očakávam že prokurátorka vie čo robí a plní si svoje povinnosti tak ako má. Ja som nemohol ani len tušiť že si pred koncom zmysli hodnotiť počet osôb práve v mojom prípade keď pri ostatných obžalovaných tento dôkaz úplne ignorovala a ja som mal zo všetkých najmenej svedkov. Mne predsa na základe postupu orgánov štátnej moci vznikajú legitímne očakávania. Konkrétne tieto legitímne očakávania stoja na piatich právoplatných rozsudkoch z tohoto prípadu. Konkrétne rozsudok R., J., K., F. a Z.. Z judikatúry Ústavného sudu vyplýva, že základne právo na súdnu ochranu, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie je výsledkové, to znamená že musí mu zodpovedať proces ako celok. Podľa nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. III ÚS 186/02 z 21. marca 2003 „Keď zákon formálne umožňuje súdu konať dvoma rozdielnymi spôsobmi, súd musí prihliadnuť na konkrétne okolnosti prípadu a zvoliť takú formu konania, pri ktorej sú rešpektované základné práva a slobody. Z princípu právnej istoty vyplýva, že konanie štátnych orgánov a najmä sudov v rámci istých

hraníc musí byť predvídateľné. Ak na skutkovo a právne totožné prípady medzi istými účastníkmi konania súd zaujme rozdielne právne stanovisko, právna istota fyzických a právnických osôb v právny poriadok bude spochybnená a dôjde k porušeniu princípov právneho štátu. Inými slovami, princíp právnej istoty a predvídateľnosti rozhodovania znamená, že účastníci právnych vzťahov môžu legitímne očakávať, že štátne orgány budú v skutkovo a právne porovnateľných prípadoch rozhodovať rovnako. Obdobnú vec je možné rozhodnúť aj inak než v predošlých prípadoch, V takom prípade je však súd povinný svoje závery riadne, racionálne a ústavne konformne odôvodniť (čl. 2 ods. 3 CSP) a to takým spôsobom, aby predošlé rozhodnutia neboli ignorované, ale pravé naopak, aby sa s nimi argumentačne vysporiadal. Vzhľadom na to, že okresný súd nezohľadnil svoje vlastné rozhodnutia v tom istom prípade a rozhodol v rovnakej otázke inak a bez toho, aby v odôvodnení uviedol dôvody, pre ktoré sa od skoršieho rozhodnutia odchyľil, dopustil sa tak jurisdikčnej svojvôle a arbitrárnosti s priamym dopadom na moje základné práva a slobody. A nejedná sa tu len o skoršie rozhodnutia. Okresný súd zároveň so mnou odsúdil pána Z. u ktorého takisto ako u všetkých ostatných nezohľadnil počet osôb a pan Z. so štyrmi osobami dostal právoplatne prvý odstavce a podmienku. Čiže prokurátorka a súd v tomto prípade si hodnotí dôkazy a rozhoduje ledbolo a podľa vlastnej svojvôle. A takýto postup nemá so spravodlivosťou nič spoločné. Jediné odôvodnenie v rozsudku je požiadavka Najvyššieho súdu na zjednotenie judikatúry na viacerých osobách z roku 2015. Je mi preto záhadou prečo túto požiadavku pani prokurátorka riešila až v roku 2019, keď už minimálne od roku 2016 mala všetky potrebné dôkazy a prečo nie je v rozsudku ani slovo o rozdielnom hodnotení prakticky totožného skutku. Ešte by som sa rád vyjadril ku skutočnosti že moja spolupáchateľka bola použitá ako tretia dotknutá osoba pre účely kvalifikovania skutku na viacerých osobách. Takéto hodnotenie je podľa môjho názoru úplne proti zdravému rozumu. Predsa, ako môže byť spolupáchateľ zároveň dotknutou osobou toho istého trestného činu. V podobných prípadoch kde osoba nie je priamo poškodená trestným činom ale len dotknutá, nakoľko sa aktívne podieľa na páchaní trestného činu ako napríklad prevádzachstvo alebo medializovaný prípad youtuberov C. a A.. Kde majú títo páni tiež spolupáchateľstvo a na viacerých osobách, ale pochybujem že sú si navzájom jeden druhému rátny medzi dotknute osoby toho istého skutku ktorý sami spolu páchali, veď to predsa nedáva žiadny zmysel. Toto čo hovorím má aj istý právny základ. Mám tu uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2Tdo 35/2014 z 8 júla 2014, kde je tá definícia paragrafu na viacerých osobách formulovaná trochu podrobnejšie a to tak, že je tam v zátvorke napísané že to neplatí pre spolupáchateľov trestného činu. Rozumiem že to nie je žiadny záväzný dokument ale myslím si že to stojí za zmienku. Každopádne som toho názoru že takýto postup pani prokurátorky a okresného súdu možno vnímať ako príklad nerovnakého prístupu k právam všetkých osôb uchádzajúcich sa o súdnu ochranu v tomto konaní a takýto postup orgánov štátnej moci je ústavne neudržateľný.“

Trestná vec bola elektronickou podateľňou dňa 23.10.2019, pridelená náhodným výberom do odvolacieho senátu tunajšieho súdu „3To“.

Je nutné dať do pozornosti, že pred samotným vykonaním verejného zasadnutia (prvý termín bol určený na 21.04.2020 a ďalší na 12.05.2020) odvolací súd riešil námietku zaujatosti vznesenú obžalovaným O. T. voči konajúcemu senátu ako aj ním podaný návrh na odňatie a prikázanie veci podľa § 23 Trestného poriadku inému krajskému súdu.

O týchto podania bolo rozhodnuté nasledovne:

- Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 5NdT/8/2020 z 26.03.2020 rozhodol, že trestná vec obžalovaných Q. U. a O. T. sa Krajskému súdu v Bratislave, neodníma,
- uznesením tunajšieho súdu konajúci senát, pod č.k. 3To/84/2019-5554, dňa 12.05.2020, vyslovil, že v prejednávanej trestnej veci obžalovaného O. T. a spol. nie je vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania,
- uznesením sp. zn. 1Tos/43/2020 zo dňa 08.06.2020 iný senát tunajšieho súdu - ako nadriadený súd - postupom podľa § 188 ods. 4 Trestného poriadku zobrať späťvzatie sťažnosti obžalovaným O. T., na vedomie.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu, po oboznámení napadnutého rozsudku a podstatného obsahu doterajšieho konania záverečným návrhom procesné strany uviedli:

Obhajkyňa obžalovaného O. T. uviedla, že sa pridrižiava toho čo uviedli v písomnom odvolaní. Uložený trest považujú za neprimerane prísny a vysoký, z ktorého dôvodu navrhli rozsudok zrušiť a vrátiť vec súdu prvého stupňa.

Obhajca obžalovaného Q. U. uviedol: „my sa v celom rozsahu pridriavame dôvodov písomného odvolania, poukazujem aj na argumentáciu môjho klienta. Skutočne celé prípravné konanie bolo vedené len z pohľadu kvalifikačného znaku po dlhší čas, k čomu sme prispôsobili aj obranu na súde a potom, čo sa podarilo úspešne preukázať nenaplnenie tohto znaku bola modifikovaná právna kvalifikácia v tom, že sa mal konania dopúšťať na viacerých osobách. To si skutočne myslím, že bol vážne narušený princíp právnej istoty v neprospech môjho klienta. Navrhujem zrušiť napadnutý rozsudok, vec vrátiť súdu prvého stupňa, prípadne aby odvolací súd rozhodol sám, zmenil právnu kvalifikáciu tak, že môj klient bude uznaný vinným len v odseku 1. Ja pripomínam, že k modifikácii právnej kvalifikácie a to pridaním znaku na viacerých osobách došlo až po tom, ako boli pred súdom vypočutí svedkovia a z týchto ich výpovedí resp. na základe týchto ich výpovedí došlo k modifikácii právnej kvalifikácii. Ja len zdôrazňujem, že táto skutočnosť bola prokuratúre známa už dlhšiu dobu a reagovala na ňu až po vykonaní dôkazov, až pred záverečnými rečami.“

Zástupca krajskej prokuratúry navrhol odvolania zamietnuť.

Obžalovaný O. T. záverečným návrhom predniesol: „ja sa pridriavam toho čo uviedla moja obhajkyňa, mám za to, že uložený trest je trestom neprimeraným. Ja by som bol rád, keby súd mohol uložiť trest na dolnej hranici tak, ako sme navrhovali.“

Obžalovaný Q. U. záverečným návrhom uviedol: „ja od začiatku som svoju obranu zameral na obžalobou žalované konanie po dlhší čas, zdôrazňujem, že pani prokurátorka pri ostatných spoluobžalovaných kvalifikačný znak na viacerých osobách vôbec neaplikovala, neurobila tak ani pri mojej spolupáchateľke (Q. R.), ja apelujem na Vašu spravodlivosť. Potom, ako som bol prepustený z výkonu väzby žijem usporiadaným životom, mám riadnu prácu a dorábam si maturitu.“ Na otázku odpovedal, že deti ani maloleté osoby odkázané na výživu z jeho strany nemá, má len matku, s ktorou žije v spoločnej domácnosti a o túto sa stará.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaniu vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

- a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,
- b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,
- c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,
- d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,
- e) ak je uložený trest neprimeraný, alebo
- f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Podľa § 321 ods. 3 Trestného poriadku ak preskúmava všetky výroky, ale je chybná len časť napadnutého rozsudku a možno ju oddeliť od ostatných, zruší odvolací súd rozsudok len v tejto časti; ak však zruší hoci aj len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. j/ Trestného zákona platí:

(1) Kto neoprávnene

c) kúpi, predá, vymení, zadováži, alebo

d) prechováva po akúkoľvek dobu, omamnú látku, psychotropnú látku, jed alebo prekurzor alebo kto takú činnosť sprostredkuje, potrestá sa odňatím slobody na tri roky až desať rokov.

(2) Odňatím slobody na desať rokov až pätnásť rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1

c) závažnejším spôsobom konania

Podľa § 138 písm. j/ Trestného zákona Závažnejším spôsobom konania sa rozumie páchanie trestného činu na viacerých osobách.

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zákona trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradil od páchania trestných činov, trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 4 Tr. zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 38 ods. 2 Tr. zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a príťažujúcich okolností.

Podľa § 38 ods. 3 Tr. zákona Ak prevažuje pomer poľahčujúcich okolností, znižuje sa horná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu.

Podľa § 39 ods. 1, ods. 3 písm. c/ Trestného zákona

(1) Ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, možno páchatel'ovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom.

(3) Pri ukladaní trestu pod zákonom ustanovenú trestnú sadzbu však súd nesmie uložiť

c) trest odňatia slobody kratší ako päť rokov, ak je v osobitnej časti tohto zákona dolná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody aspoň desať rokov.

Podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona: Ak súd ukladá úhrnný trest odňatia slobody za dva alebo viac úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, spáchaných dvoma alebo viacerými skutkami, zvyšuje sa horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu; súd uloží páchatel'ovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody. *) Horná hranica zvýšenej trestnej sadzby nesmie prevyšovať dvadsaťpäť rokov a pri mladistvých trestnú sadzbu uvedenú v § 117 ods. 1 alebo 3. Popri treste odňatia slobody možno v rámci úhrnného trestu uložiť aj iný druh trestu, ak by jeho uloženie bolo odôvodnené niektorým zo súdených trestných činov.

Podľa § 42 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona

(1) Ak súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu.

(2) Spolu s uložením súhrnného trestu súd zruší výrok o treste uloženom páchatel'ovi skorším rozsudkom, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Súhrnný trest nesmie byť miernejší ako trest uložený skorším rozsudkom. V rámci súhrnného trestu súd uloží trest straty čestných titulov a vyznamenaní, trest straty vojenskej a inej hodnosti, trest prepadnutia majetku, peňažný trest, trest prepadnutia veci, trest zákazu činnosti alebo trest zákazu účasti na verejných podujatiach, ak bol taký trest uložený už skorším rozsudkom a ak tomu nebráni ustanovenie § 34 ods. 7.

Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona

(1) Ochranný dohľad uloží súd páchatel'ovi, ktorého odsudzuje za obzvlášť závažný zločin na nepodmienečný trest odňatia slobody.

Podľa § 78 ods. 1 Trestného zákona

(1) Ochranný dohľad sa ukladá na jeden rok až tri roky.

Podľa § 48 ods. 4 Tr. zákona súd môže zaradiť páchatel'a aj do ústavu na výkon trestu iného stupňa stráženia, než do ktorého má byť podľa odseku 2 zaradený, ak má so zreteľom na závažnosť trestného činu a mieru narušenia páchatel'a za to, že v ústave na výkon trestu iného stupňa stráženia bude jeho náprava lepšie zaručená. Takto môže do ústavu na výkon trestu minimálneho stupňa stráženia zaradiť páchatel'a aj vtedy, ak bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu za úmyselný prečin. Nemôže však do ústavu na výkon trestu s minimálnym alebo stredným stupňom stráženia zaradiť páchatel'a, ktorému bol uložený trest odňatia slobody na doživotie, alebo páchatel'a obzvlášť závažného zločinu, ktorému bol uložený trest odňatia slobody prevyšujúci pätnásť rokov.

Na základe podaného odvolania, odvolací súd primárne skúmal, či nie sú dané podmienky pre niektoré z rozhodnutí uvedených v ustanovení § 316 Trestného poriadku a keďže zistil, že nie sú dané, podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým mohol odvolateľ podať odvolanie, i správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo rozsudku, prihliadnuc pritom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, pričom zistil, že odvolanie podané obžalovaným Q. U. je čiastočne, čo do výroku o treste, dôvodné a odvolanie podané obžalovaným O. T., dôvodné nie je.

Zo spisového materiálu a z vyjadrení strán na verejnom zasadnutí konanom na odvolacom súde vyplýva, že rozsudok prvostupňového súdu bol napadnutý odvolaniami obžalovaného Q. U. do viny a trestu a obžalovaným O. T. len čo do výroku o treste.

Z pripojeného spisového materiálu odvolací súd zistil nasledovné skutočnosti: Okresnou prokuratúrou Bratislava III č.k. 1Pv 603/14/1103-198 bola dňa 13.04.2016 podaná obžaloba nasledovne: na obžalovaných Q. U., K. K. a T. J. pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b/ Trestného zákona, a obžalovaných K. Z., K. F., Q. R. a O. T. pre zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/ Trestného zákona a na obžalovaného O. T. bola podaná aj obžaloba, (pôvodne bola trestná vec vedená pod sp. zn. 2T/73/2016 a spojená na spoločné konanie) pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. b/ Trestného zákona, a prečin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 171 odsek 1 Trestného zákona.

V nadväznosti na uvedené je potrebné doplniť, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava III č.k. 3T/73/2016-5031 z 11.08.2016 bola schválená dohoda o vine a treste vo vzťahu k obžalovaným T. J., K. K., Q. R. a K. F. a obžalovaní Q. U., K. Z. a O. T. boli vylúčení na samostatné konanie (čl. 5013) a ich trestná vec bola ďalej vedená a prejednávaná pod sp. zn. 3T/73/2016.

K výroku o vine

Súd prvého stupňa vykonal rozsiahle dokazovanie a to výsluchom obžalovaných Q. U., O. T. a K. Z., svedkov T. J., Q. R., K. K., K. R., J. C. K. J., E. F., K. S., W. S., O. C., K. S., S. F., X. T. K., S. K., Q. J., W. C., bola vypočutá znalkyňa Mjr. Mgr. S. D., kpt. Ing. U. F., MUDr. A. K., oboznámené listinné dôkazy a to predovšetkým zápisnice o vykonaní domových prehliadok, záznamy uskutočnenej telekomunikačnej prevádzky, odpisy z registra trestov a bol oboznámený ostatný spisový materiál na vec sa vzťahujúci (pojedenia č. 5122-5140, 5175-5184, 5267-5273, 5327-5330, 5451-5459).

Na podklade takto vykonaného dokazovania súd zistil a ustálil skutkový stav tak ako je uvedený vo výrokovej časti tohto rozsudku a po takto vykonanom dokazovaní súd v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku všetky vykonané dôkazy náležite jednotlivito aj v ich súhrne vyhodnotil a rozhodol napadnutým rozsudkom, ktorý odôvodnil nasledovne: „Na základe takto vykonaného dokazovania súd mal v plnom rozsahu za preukázané, že obžalovaní sa dopustili žalovanej trestnej činnosti v bodoch 1-3 rozsudku a sú za ňu i trestne zodpovední. Na rozdiel od obžaloby súd konanie obžalovaného kvalifikoval ako obzvlášť

závažný zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písmeno c, písmeno d) odsek 2 písmeno c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j Trestného zákona a v súlade s tým upravil i znenie skutkovej vety. Obžalovaný Q. U. v podstate spáchanie trestnej činnosti priznal, namietal len právnu kvalifikáciu skutku, kedy namietal, že drogy nepredával po dlhšiu dobu - tak ako to má na mysli súdna prax - čo sa mu aj podarilo preukázať, ale následne prokurátor prekvalifikoval konanie obžalovaného ako spáchanie trestného činu na viacerých osobách - k tomu už obžalovaný nenavrhol vykonať ďalšie dokazovanie, ale namietal predmetnú kvalifikáciu, lebo podľa jeho názoru znak na viacerých osobách je obsiahnutý v základnej skutkovej podstate. Vinu obžalovaného súd mal preukázanú i vykonaným dokazovaním, kedy bolo jednoznačne preukázané, že obžalovaný predával drogy viacerým osobám, čo potvrdili vo svojich výpovediach svedkovia K. S., K. S., Q. R.. Okrem toho i z prepisov záznamov telekomunikačnej prevádzky vyplýva že v rozhodnom období obžalovaný U. zabezpečoval, zháňal, doručoval drogy viacerým osobám - bolo zachytených 116 hovorov, pričom drogy označovali ako „ zelenia, zelený pulóver, zelené nohavice, rifle, skladačka, kokakola, kofeín makak, vzorka, čoko a počet označovali tzv. smajlíkmi. Podľa § 172 odsek 1 písmeno c) písmeno d) odsek 2 písmeno c) Trestného zákona kto neoprávnene kúpi, predá, vymení zadováži prechováva po akúkoľvek dobu psychotropnú látku, jed alebo prekurzor, alebo kto takú činnosť sprostredkuje závažnejším spôsobom konania dopustí sa obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov ich držania a obchodovanie s nimi. Podľa § 138 písm. j Trestného zákona závažnejším spôsobom konania sa rozumie páchanie trestného činu na viacerých osobách. Podľa § 127 odsek 12 Trestného zákona viacerými osobami sa na účely tohto zákona rozumejú najmenej tri osoby. Po vykonanom dokazovaní sa súd stotožnil s návrhom prokurátora na prekvalifikovania konania obžalovaného U. s poukazom na súdnu prax a platnú právnu judikatúru - najmä stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR k zjednoteniu a aplikácie osobitného kvalifikačného pojmu - spáchanie trestného činu závažnejším spôsobom konania podľa § 138 písm. j Trestného zákona uverejneného v Zbierke stanovísk NS SR pod č. R 13/2015. Obžalovaný Q. U. tým, že ako trestnoprávne zodpovedný subjekt kúpil, predával, zadovážil a prechovával omamnú psychotropnú látku a takú činnosť aj sprostredkoval, pričom, tento skutok spáchal závažnejším spôsobom konania - na viacerých osobách naplnil všetky zákonné znaky obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie, obchodovanie s nimi podľa § 172 odsek 1 písmeno c) písmeno d), § 172 odsek 2 písmeno c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j Trestného zákona po objektívnej a subjektívnej stránke. Obžalovaný O. T. najprv spáchanie trestnej činnosti poprel, následne po skončení dokazovania urobil vyhlásenie, že sa cíti byť vinným zo spáchanie trestnej činnosti kladenej mu v bodoch 1-3 obžaloby za vinu. Súd vo veci vykonal dokazovanie výsluchom svedkov a poškodených z výpovedi ktorých súd mal jednoznačne vinu obžalovaného za preukázanú, ale keďže obžalovaný spravil vyhlásenie a súd prijal vyhlásenie obžalovaného o vine, súd v odôvodnení rozsudku sa týmito dôkazmi zaoberať nebude... Obžalovaný K. Z. spáchanie trestného činu kladeného mu v bode 1 rozsudku popiera. Súd vinu obžalovaného mal preukázanú predovšetkým na základe výpovede svedkov K. R., C., C. ako i na základe listinných dôkazov a to predovšetkým záznamov prepisov telekomunikačnej jednotky. Obžalovaný K. Z. tým, že ako trestnoprávne zodpovedný subjekt v Bratislave v garáži pod súpisným číslom XXXX neoprávnene zaobstarával, predával, prechovával omamné a psychotropné látky, najmä marihuanu a metamfetamín naplnil po objektívnej a subjektívnej stránke všetky zákonné znaky zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 odsek 1 písmeno c) písmeno d) Trestného zákona.“

Vo vzťahu k obžalovanému K. Z. rozsudok nadobudol právoplatnosť, z ktorého dôvodu v tejto časti, ohľadne menovaného obžalovaného nebol predmetom preskúmania odvolacím súdom.

Podľa odvolacieho súdu je potrebné zdôrazniť nasledovné: Čo sa týka obžalovaného O. T., tento na hlavnom pojednávaní konanom dňa 19.04.2018 (čl. 5356) urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/ Trestného poriadku a po poučení podľa § 257 ods. 5 až ods. 8 Trestného poriadku s tým, že ak urobí vyhlásenie o vine resp. nepoprie spáchanie skutku, bude súd pre potreby ďalšieho konania a rozhodovania považovať za priznanie spáchania skutku, pričom vyhlásenie o vine je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné ani odvolaním ani dovolaním, okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku, urobil vyhlásenie o vine (§ 257 Trestného poriadku), kedy predniesol: „chcem povedať, že sa cítim byť vinným a že je mi to ľúto “ (čl. 5359) a na všetky otázky položené mu v súlade s ustanovením § 333 ods. 3 písm. c/, písm. d/, písm. f/, písm. g/, písm.

h/ Trestného poriadku odpovedal „áno“, prvostupňový súd vyhlásenie prijal a zároveň rozhodol, že dokazovanie súvisiace s priznaným skutkom nevykoná.

K uvedenému odvolací súd dodáva: že vyhlásenie viny zo strany obžalovaného v zmysle § 257 ods. 5 Trestného poriadku nie je vylúčené ani v priebehu dokazovania na hlavnom pojednávaní. Táto skutočnosť vyplýva zo znenia ustanovenia § 257 ods. 5 Trestného poriadku („ak obžalovaný na hlavnom pojednávaní vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutku...“). Podľa citovaného ustanovenia obžalovaný môže vyhlásiť vinu na hlavnom pojednávaní, tj. počas celého konania hlavného pojednávania, teda aj počas dokazovania. V takomto prípade však už nepôjde o obligatórny postup súdu podľa tohto ustanovenia, nakoľko súd musí dať možnosť obžalovanému urobiť niektoré z vyhlásení len pred začatím dokazovania po prednesení obžaloby, avšak už nie aj počas vedenia dokazovania. Pokiaľ teda obžalovaný až počas vykonávania dokazovania na hlavnom pojednávaní vyhlási, že chce zmeniť svoje prvotné vyhlásenie na vyhlásenie viny, môže, ale aj nemusí mu to súd umožniť. V zásade však neexistuje relevantný dôvod, ktorý by súdu mal brániť pristúpiť k takejto zmene vyhlásenia obžalovaného, pretože dôkazné bremeno ohľadne otázky viny ťaží v konaní pred súdom iba prokurátora a pokiaľ obžalovaný počas dokazovania na hlavnom pojednávaní v podstate uvedie, že chce uznať svoju vinu, dáva tým najavo, že prokurátor toto dôkazné bremeno uniesol a nie je nevyhnutné pokračovať vo vykonávaní dokazovania. Úlohou súdu by tu mala byť, okrem kladenia otázok v zmysle § 333 písm. c/ až h/ Trestného poriadku, najmä starostlivosť o dôsledné poučenie obžalovaného v zmysle relevantných ustanovení Trestného poriadku, ktoré sa k vyhláseniu viny viažu.

Teda pri plnení revíznej povinnosti v rozsahu podaného odvolania obžalovaným Q. U. do výroku o vine, odvolací súd zistil, že skutok bol súdom prvého stupňa ustálený na základe dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, pri dodržaní zásad bezprostrednosti, priamosti a ústnosti ako aj pri rešpektovaní práva obžalovaného na obhajobu. Dôkazy boli vykonané spôsobom a v rozsahu a následne i vyhodnotené, v zmysle zásad uvedených v § 2 ods. 10, ods. 12 Trestného poriadku.

Skutkové zistenie súdom prvého stupňa je správne a zodpovedá dokazovaniu, ktoré bolo vykonané na hlavnom pojednávaní. Súd prvého stupňa pri zachovaní kontradiktórnosti konania vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné dôkazy potrebné pre poznanie skutkových okolností nevyhnutných pre zákonu zodpovedajúce a spravodlivé rozhodnutie. Dôkazy pritom vyhodnotil jednotlivo ako aj v celom ich súhrne logicky a zároveň aj podrobne a presvedčivo odôvodnil spôsobom, ktorému z hľadiska pravidiel stanovených pre hodnotenie dôkazov tak, ako sú uvedené v ustanovení § 2 ods. 12 Trestného poriadku, nemožno nič vytknúť.

Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, riadiac sa ustanovením § 168 Trestného poriadku vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, i keď tieto úvahy možno považovať za úvahy na hranici preskúmateľnosti. Z odôvodnenia rozsudku je však zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou obžalovaných a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení v otázke viny a trestu. Krajský súd sa preto v týchto smeroch stotožňuje so správne odôvodneným rozsudkom prvostupňového súdu.

Teda okresný súd vykonal všetky dostupné dôkazy nevyhnutné na jeho rozhodnutie, riadiac sa pri tom zásadou, že s rovnakou starostlivosťou treba objasňovať okolnosti svedčiace proti obžalovaným, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v ich prospech a vykonal dôkazy tak, aby mohol spravodlivo rozhodnúť.

Ani odvolací súd nezistil dôvod pre spochybnenie vierohodnosti výpovedí vypočutých svedkov. Výsluchy svedkov boli vykonané procesným spôsobom a obžalovaných zo spáchania skutku jednoznačne usvedčovali a tiež nezistil dôvody na opakovanie už vykonaných dôkazov, resp. vykonávanie ďalších dôkazov (doplnenie dokazovania) a dospel k rovnakému skutkovému zisteniu a právnej kvalifikácii konania obžalovaných ako súd prvého stupňa a preto si tiež osvojil dôvody a úvahy, ktorými tieto svoje zistenia a závery rozviedol a vysvetlil, a tak odkazuje na príslušnú časť zdôvodnenia napadnutého rozsudku (str.15-18).

V kontexte s uvedeným odvolací súd dáva do pozornosti modifikáciu právnej kvalifikácie prokuratúrou u obžalovaného Q. U. (čl.5341) v tom, že odkaz na § 138 Trestného zákona rozšírila aj podľa písm. j/, tj. „na viacerých osobách“ s tým, že právna kvalifikácia skutku je: obzvlášť závažný zločin nedovolenej

výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b/, písm. j/ Trestného zákona, čo navrhla aj v prednesenej záverečnej reči (čl. 5399).

K argumentácii obsiahnutej v odvolaní obhajcu ohľadne obžalovaného Q. U., prioritne odvolací súd uvádza, že sa zaoberal všetkými podstatnými námietkami odvolateľov, pričom zohľadnil aj judikatúru, podľa ktorej je súčasťou práva na spravodlivý proces aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. To však neznamená, že na každý argument obvineného je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Právo na spravodlivý proces nevyžaduje, aby súd o svojom rozhodnutí reagoval na všetky argumenty prednesené v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na také, ktoré sú z hľadiska výsledku súdneho konania považované za rozhodujúce (napr. R 68/2008- I, rozsudok ESLP z 9. decembra 1994 vo veci Ruiz Torija proti španielskemu kráľovstvu).

V kontexte s uvedeným krajský súd dodáva, že správne rozobraté dôkazy, vykonané v konaní pred súdom a následne vyhodnotené jednotlivo aj v ich súhrne, jednoznačne vychádzajúce z vykonaných dôkazov, prvostupňový súd premietol do odôvodnenia rozsudku, tak ako už konajúci súd naznačil, s ktorými sa v celom rozsahu stotožňuje a na ne, ako na správne odkazuje, bez potreby ich mechanicky opakovať. Žiada sa dodať, že okresný súd vo svojich úvahách a argumentoch ohľadne prijatého záveru o vine obžalovaného Q. U. správne reagoval na výsledky dokazovania v konaní pred súdom, keď skonštatoval, že sa nepodarilo preukázať, že obžalovaný Q. U. drogy predával po dlhšiu dobu, tak ako je uvádzané v obžalobe, ktorou dobou podľa ustálenej súdnej praxe je doba viac ako jeden rok (k tomuto R 13/2012). Potom správne obžalovaného uznal za vinného závažnejším spôsobom konania a to „na viacerých osobách“.

K výpovedi obžalovaného Q. U. aj odvolací súd poukazuje najmä na jeho výpoveď na hlavnom pojednávaní dňa 14.10.2016, kedy priznal, že drogy predával Q. R., K. S. a K. S., ale nesúhlasil s právnou kvalifikáciou v tom, že drogy predával po dlhšiu dobu (§138 písm. b/ Trestného zákona) a neskôr vyslovil nesúhlas aj s modifikovaním právnej kvalifikácie v tom, že skutok spáchal závažnejším spôsobom na viacerých osobách - písm. j/ § 138 Trestného zákona.

Žalovaná trestná činnosť obžalovaného je preukázaná nielen výpoveďou jeho samotného, ale aj svedkami: Q. R., K. S., K. S., ako aj prepisom záznamov telekomunikačnej prevádzky z CD nosiča č. 235/15 a 325/15 za obdobie od 22.12.2014 do 07.06.2015 (zväzok č. XIV - čl. 4098a-4264).

Reagujúc na odvolacie námietky obhajcu JUDr. Alexandra Fila (čl. 5462) a tiež obžalovaného Q. U. (čl. 5558), v ktorých namietajú najmä právnu kvalifikáciu skutku, pre ktorý bol uznaný vinným, tj. nesúhlasia s kvalifikačným znakom, že sa konania dopustil závažnejším spôsobom a to na viacerých osobách, odvolací súd primárne udáva, že podstata skutku nebude porušená, ak sa zmenia okolnosti týkajúce sa miesta a času spáchania činu, rozsahu následkov, spôsobu vykonania činu, pohnútky činu alebo formy zavinenia.

Z pohľadu rozvedeného potom k odvolacím námietkam obhajcu odvolací súd uvádza: V odvolaní odvolateľ primárne konštatoval, že postupom prokuratúry ako aj súdu boli porušené jeho základné ústavné práva, ktorých porušenie vidí v tom, že bol obžalovaný spolu s ďalšími osobami, na podklade obžaloby podanej dňa 13.04.2016, a už v tom čase prokuratúra nevzala do úvahy možnosť skutok právne kvalifikovať závažnejším spôsobom konania „na viacerých osobách“, tj. podľa písm. j/ § 138 Trestného zákona. V obžalobe bol označený kvalifikačný znak závažnejším spôsobom konania „po dlhší čas“, ktorý bol v obžalobe aj paragrafovo označený, a vyplynul aj z právneho posúdenia skutku. Odvolateľ uvádza, že vzhľadom k podanej obžalobe, zameral svoju obhajobu výlučne na podanú obžalobu a na spochybnenie kvalifikačného znaku - po dlhší čas, čo neskôr vykonaným dokazovaním potvrdené nebolo. Teda jednoznačne nebolo preukázané, že by sa žalovaného konania dopúšťal po dlhší čas.

V nadväznosti na uvedené vytkol, že po podaní obžaloby (v roku 2016) prokurátorka na pojednávaní dňa 13.09.2018 (dva roky po podaní obžaloby) navrhla modifikovať právnu kvalifikáciu aj podľa kvalifikačného znaku „na viacerých osobách“ (§ 138 písm. j/ Trestného zákona), pričom podľa jeho názoru mal najmenej svedkov zo všetkých obžalovaných (dvoch svedkov a spoluobžalovanú Q. R.). Od podania obžaloby prokurátorka neprihliadala na kvalifikačný znak „na viacerých osobách“.

Zdôraznil rozdielny postoj k ostatným obžalovaným, už vo veci právoplatne odsúdeným, a ohľadne jeho osoby, v čom vidí porušenie základných práv.

K vytýkanému odvolací súd uvádza: prokurátor môže podať obžalobu len pre skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie, avšak nie je viazaný právnou kvalifikáciou skutku. Z pohľadu § 278 ods. 3 Trestného poriadku súd nie je viazaný právnym posúdením skutku v obžalobe, ale skutok môže posúdiť ako iný trestný čin alebo použiť inú trestnú sadzbu, a to nižšiu alebo vyššiu, ale má postupovať podľa § 284 ods. 2 Trestného poriadku (čo v konkrétnej veci splnené bolo). Voľnosť právneho posudzovania žalovaného skutku je však narušená v prípadoch, keď je súd pri svojom rozhodnutí viazaný právnym názorom vyššieho súdu vysloveným v konkrétnej veci, o ktorej súd znovu koná po tom, ako jeho skoršie rozhodnutie bolo nadriadeným súdom zrušené na základe odvolania alebo dovolania, čo však nie je preskúmaný prípad.

Ak obhajoba preferuje konštatovanie, odkazujúc na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Tdo/35/2014, ako aj v článku prezentované názory sudcu odvolacieho súdu zverejnené na www.pravnelisty.sk <<http://www.pravnelisty.sk>>, z ktorého podľa obhajcu vyplýva, že „predaj drog viacerým osobám možno právne kvalifikovať len podľa základnej skutkovej podstaty zločinu podľa § 172 ods. 1 písm. c/ Trestného zákona, pretože predaj drog viacerým osobám je už zahrnutý v znakoch základnej skutkovej podstaty predmetného trestného činu“, tak je potrebné uviesť, že danú problematiku už riešil aj Najvyšší súd SR prijatím stanoviska, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a súdov SR pod č. 15 (2/2015).

V danom okamihu je žiadúce upozorniť na znenie ustanovenia § 22 zákona č. 757/2004Z.z. v znení neskorších predpisov (Zjednocovanie výkladu a používania zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov), podľa ktorého:

(1) Na zabezpečenie jednotného výkladu a jednotného používania zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov najvyšší súd zverejňuje súdne rozhodnutia zásadného významu a prijíma stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov. Na tento účel

a) príslušné kolégium najvyššieho súdu zhromažďuje prostredníctvom predsedov nižších súdov právoplatné rozhodnutia vydané v zásadnej právnej otázke a vyžaduje k nim stanovisko jednotlivých sudcov príslušného kolégia najvyššieho súdu,

b) plénum najvyššieho súdu alebo príslušné kolégium najvyššieho súdu prijíma stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov, ak je to potrebné v záujme odstránenia nejednotnosti súdneho rozhodovania alebo ak sa senát najvyššieho súdu odchýlil od právneho názoru obsiahnutého v rozhodnutí iného senátu najvyššieho súdu.

(2) Pred prijatím stanoviska k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov predseda najvyššieho súdu alebo predseda kolégia najvyššieho súdu môže požiadať o vyjadrenie iné kolégium najvyššieho súdu, generálneho prokurátora, Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len "ministerstvo") alebo aj iné orgány verejnej moci, ako aj vedecké inštitúcie a vysoké školy.

(3) Na zasadnutí pléna najvyššieho súdu alebo kolégia najvyššieho súdu, ktoré prijíma stanovisko k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov, sa zúčastňujú zástupcovia Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a ministerstva; predseda najvyššieho súdu im na požiadanie udelí slovo. Iné osoby sa na rokovaní môžu zúčastniť, len ak ich zvolávateľ na rokovanie prizval.

V nadväznosti na vyššie uvádzané poskytuje vo veci konajúci senát nasledovné úvahy: Stanovisko prijaté v súlade s § 22 citovaného zákona trestnoprávnym kolégiom Najvyššieho súdu SR (§ 21 zák. č. 575/2004 Z.z.) ako také, je prejavom snahy a zámeru najvyššieho súdu o zjednotenie používania a výkladu zákonov a teda zabezpečenia právnej istoty a stability súdnych rozhodnutí, nakoľko Najvyšší súd SR ex lege zo svojho postavenia v systéme súdov a oprávnenia vyplývajúceho mu z § 22 zák. č. 575/2004 Z.z. sleduje rozhodovacia činnosť súdov, vyhodnocuje právoplatné rozhodnutia súdov a na ich základe pri rozdielnom výklade konkrétnych ustanovení zákona v záujme jednotného rozhodovania súdov prijíma stanoviská k rozhodovacej činnosti vo veciach určitého druhu alebo charakteru, a tak predurčuje ich následný postup aj v iných obdobných veciach.

Práve nerešpektovanie stanoviska Najvyššieho súdu SR prijatého postupom podľa § 22 zák. č. 575/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov uverejneného pod č. 13 Zbierky stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 2/2015 narúša zámer a snahu o zjednotenie používania a výkladu zákonov v naznačenej otázke.

Zároveň by však bolo chybným predpokladom, že raz súdom vyslovený výklad právneho predpisu (ustanovenia) je v našom právnom poriadku pro futuro už nezmeniteľný, ale v čase rozhodovania súdmi v preskúmvanej trestnej veci, je k dispozícii Stanovisko (judikát) týkajúce sa kvalifikačného znaku „na viacerých osobách“, ktoré z pohľadu naznačeného je namieste dodržiavať a je pre súdy záväzným a istým zdrojom argumentačnej sily pre zabezpečenie ústavnej súladnej aplikácie a interpretácie právnych noriem.

Teda vo vzťahu k odvolateľovým námietkam týkajúcim sa posúdenia konania obžalovaného Q. U. aj za použitia kvalifikačného znaku „na viacerých osobách“ je nutné uviesť, že pri trestnom čine podľa § 172 Trestného zákona je čin spáchaný na osobe, ak páchatel omamnú látku, psychotropnú látku, jed alebo prekursor zabezpečí niektorým zo spôsobov uvedených v odseku 1 písm. a/ až c/ tohto ustanovenia od inej osoby alebo inej osobe, na jej vlastné použitie alebo na ďalšiu distribúciu, a ktorá teda nie je poškodeným. Od toho sa potom odvíja posúdenie znaku „na chránenej osobe“ v zmysle § 139 ods. 1 a § 172 ods. písm. d/ Trestného zákona a „na viacerých osobách“ v zmysle § 138 písm. j/, § 172 ods. 2 písm. c/ Trestného zákona.

Zo skutkovej vety napadnutého rozsudku je zrejmé, že obžalovaný Q. U. neoprávnene manipuloval konkrétne s marihuanou a pervitínom vo vzťahu k trom osobám, ktoré konanie bolo správne posúdené aj za použitia kvalifikačného znaku „na viacerých osobách“, a to aj keď nešlo o poškodených, pretože postavenie osoby ako poškodeného pri posúdení konania páchatela trestného činu aj ako „na viacerých osobách“ nie je zákonom požadovaným predpokladom.

Teda odvolacia námietka nie je naplnená ani argumentáciou obžalovaného v tom smere, že znak „na viacerých osobách“, teda aj predaj omamných alebo psychotropných látok viacerým osobám je obsiahnutý už v základnej skutkovej podstate žalovaného trestného činu (§ 172 ods. 1 Trestného zákona), a preto s poukazom na znenie § 138 Trestného zákona, nemôže byť zároveň kvalifikačným znakom.

Je nutné dodať, že ustanovenie § 172 ods. 1 Trestného zákona zakotvuje minimálny rozsah trestného činu, spáchanie ktorého je podľa uvedeného ustanovenia postihnutelné, pričom postihuje aj predaj viacerých dávok omamných alebo psychotropných látok jednej osobe, ako aj predaj jednej alebo viacerých dávok uvedených látok viac ako jednej osobe maximálne ale dvom, pretože predaj jednej alebo viac dávok už trom osobám postihuje ustanovenie § 172 ods.2 písm. c/ Trestného zákona v spojení s ustanovením § 138 písm. j/ Trestného zákona a § 127 ods. 12 Trestného zákona, obsahujúce spáchanie konania popísaného v odseku 1 citovaného ustanovenia závažnejším spôsobom konania, teda na viacerých osobách, ktorými sa rozumejú najmenej tri osoby. Predaj jednej alebo viacerých dávok „drogy“ už minimálne trom osobám považuje zákonodarcu za tak nebezpečné, že ho v porovnaní s predajom „drogy“ dvom osobám postihuje prísnejšou trestnou sadzbou (k tomuto napr. uznesenie sp. zn. 4Tdo/49/2019, sp. zn. 4Tdo/78/2016, sp. zn. 2Tdo/35/2017).

Je potrebné dodať, že žalovaný trestný čin podľa § 172 ods. 1 je zaradený v I. hlave, 3. oddiel osobitnej časti Trestného zákona s označením „Trestné činy ohrozujúce život alebo zdravie“. Do tejto skupiny trestných činov patria tie trestné činy, ktorých ohrozenie života alebo zdravia človeka je jediným primárnym objektom. Z hľadiska objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu preto stačí samotné ohrozenie života alebo zdravia, čím sa prirodzene myslí zdravie život osoby.

Teda úmyslom zákonodarcu zavedením kvalifikačného znaku „na viacerých osobách“ skutkovej podstaty trestného činu je potrestanie páchatelov, ktorí distribuujú omamné či psychotropné látky viacerým osobám (tzv. dilerov drog), čím je ohrozený život a zdravie týchto osôb (k tomuto napr. uznesenie NS SR sp. zn. 3Tdo/56/2017).

V nadväznosti na uvedené k odvolaciemu argumentu obžalovaného Q. U. v tom, že podľa neho prokurátorka výlučne na účel uplatnenia znaku „na viacerých osobách“, použila ako tretiu osobu -

„spolupáchateľku“ (obžalovanú Q. R.). K tomuto odvolateľ poukázal, že pri jeho spolupáchateľke, prokurátorka skutok kvalifikovala bez ohľadu na počet dotknutých osôb a táto bola právoplatne odsúdená v odseku 1 ustanovenia § 172 Trestného zákona napriek existujúcim dôkazom. Vytkol prokuratúre, že pri ostatných obžalovaných sa vyskytlo viac svedkov a vo vzťahu k nemu to bolo najmenej svedkov, aj tak je jeho konanie kvalifikované na viacerých osobách.

K rozhodnutiu sp. zn. 2Tdo/35/2014, na ktoré odvolateľ zvlášť poukazuje, je potrebné dodať, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že obžalovaný drogy dodával na ich ďalšiu distribúciu trom osobám (Q. R., K. S. a K. S.), ktorí neboli jeho spolupáchateľmi a z týchto len Q. R. bola jeho spoluobvinenou a po podaní obžaloby spoluobžalovanou, rozhodne nie spolupáchateľkou (k tomuto napr. sp. zn. 3Tdo/40/2018).

Totíž spoluobžalovanú Q. R. obžalovaný Q. U. označil pojmom spolupáchateľka, ale v zmysle ustanovenia § 20 Trestného zákona, trestný čin je spáchaný spolupáchateľstvom vtedy, ak bol spáchaný spoločným konaním, pri ktorom sa vyžaduje spoločný úmysel zahrňujúci tak ich spoločné konanie, ako aj sledovanie spoločného cieľa, pričom o spolupáchateľstvo nejde, ak páchatelia súčasne útočia proti tomu istému predmetu útoku, ale každý z nich sleduje iný zámer (R 57/1970).

V tomto smere odvolací súd uzatvára, že obžalovaný Q. U. a Q. R. neboli nikdy spolupáchateľmi v žalovanej trestnej veci, v prípravnom konaní boli spoluobvinenými a v konaní pred súdom spoluobžalovanými.

K námietke obhajcu uvádzanej v odvolaní doručenom súdu dňa 27.05.2019 - čl. 5462 (str. 2), že po návrhu prokurátorky na zmenu právnej kvalifikácie nedostal možnosť sa k tejto zmene vyjadriť, krajský súd konštatuje, že uvádzané v tomto smere sa nezakladá na pravde. Je pravdou, že na hlavnom pojednávaní konanom dňa 13.09.2018 prokurátorka predniesla záverečnú reč (čl. 5397), v ktorej skutočne modifikovala právnu kvalifikáciu a navrhla konanie obžalovaného posúdiť aj kvalifikačným znakom - „po dlhší čas“ a „na viacerých osobách“.

Súd reagujúc na túto prednesenú zmenu, na hlavnom pojednávaní dňa 20.09.2018, postupom podľa § 276 ods. 1 Trestného poriadku, vrátil vec do štádia hlavného pojednávania. K tejto modifikácii poskytol svoje vyjadrenie obžalovaný prostredníctvom obhajcu, ku ktorej dal do pozornosti rozhodnutie tunajšieho súdu a pripojil aj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Tdo/35/2014. Z pohľadu naznačeného neobstojí výhrada v tomto smere. Obžalovaný mal možnosť reagovať na zmenu právnej kvalifikácie, čo aj prostredníctvom obhajcu využil (čl. 5412-5422).

Na hlavnom pojednávaní dňa 16.05.2019 (čl. 5445) bolo zo strany súdu naplnené aj ustanovenie § 276 ods. 2 Trestného poriadku a to, že súd udelil opätovne slovo k záverečným rečiam a k poslednému slovu obžalovanému (čl. 5446).

K výroku o treste

Trestný zákon vo viacerých ustanoveniach upravuje otázku ukladania trestov, a to jednak pri zásadách ukladania trestov, jednak pri úprave jednotlivých druhov trestov. Základnými ustanoveniami, ktoré musí súd pri ukladaní trestu zohľadniť je účel trestu (§ 34 ods. 1 Trestného zákona) a vymedzenie okolností, na ktoré musí súd prihliadnuť pri určovaní druhu trestu a jeho výmery (§ 34 ods. 4 Trestného zákona).

Účelom trestu je zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti (represívny prvok) a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život (prvok individuálnej prevencie) a súčasne iných odradí od páchania trestných činov (prvok generálnej prevencie), pričom trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou (§ 34 ods. 1 Trestného zákona).

Pri určení druhu trestu a jeho výmery má súd prihliadnuť na jednej strane na spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, na druhej strane na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy, pričom trest by mal postihovať iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a blízke osoby (34 ods. 3, ods. 4 Trestného zákona).

Skutočnosti, na ktoré bolo nutné prihliadnúť pri určení druhu trestu a jeho výmery dostatočne určitým spôsobom zdôvodnil v napadnutom rozsudku prvostupňový súd, pričom odvolací súd ich modifikuje a dopĺňa ešte nasledujúcim spôsobom.

Pri ukladaní trestu je potrebné v prvom rade vychádzať zo závažnosti spáchaného trestného činu, ktorá je určená trestnou sadzbou ustanovenou pri jednotlivých skutkových podstatách trestných činov. Jednotlivé trestné činy podľa zákonom ustanovenej trestnej sadzby a formy zavinenia rozdeľuje Trestný zákon na prečiny a zločiny, resp. obzvlášť závažné zločiny. Tomuto rozdeleniu zodpovedá možnosť súdu ukladať rôzne druhy trestov, keďže podľa § 34 ods. 2 a ods. 6 Trestného zákona páchatelovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v Trestnom zákone, pričom jednotlivé druhy tresty možno uložiť samostatne alebo aj viac trestov popri sebe, avšak za trestný čin, ktorého horná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody ustanovená v osobitnej časti zákona prevyšuje päť rokov, musí súd vždy uložiť aj trest odňatia slobody.

K výroku o treste odňatia slobody uloženom obžalovanému Q. U..

Súd prvého stupňa u obžalovaného aplikoval ustanovenie § 39 ods. 1 Trestného zákona a uloženie trestu odňatia slobody vo výmere 8 rokov za použitia mimoriadneho zníženia trestu odôvodnil konštatujúc: „Obžalovaný Q. U. v podstate sa ku spáchaniu trestnej činnosti doznal, namietal len právnu kvalifikáciu, hľadá sa na neho akoby súdne trestaný nebol, preto súd v jeho prípade použil ustanovenie § 39 ods. 1 Trestného zákona a uložil mu trest odňatia slobody pod dolnú hranicu zákonom stanovenej sadzby vo výmere 8 rokov. Vzhľadom k vyššie uvedenému súd obžalovaného zaradil pre výkon trestu do ústavu pre výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Zároveň obžalovanému Q. U. uložil ochranný dohľad v trvaní 2 roky.“, ktoré odôvodnenie výroku o uloženom treste možno označiť za nedostatočné a nepreskúmateľné, pretože súd vôbec nešpecifikoval ktoré mimoriadne okolnosti prípadu, prípadne mimoriadne pomery páchatel'a vzal do úvahy, keď dospel k záveru, že použitie trestnej sadzby ustanovenej trestným zákonom pri žalovanom trestnom čine, by bolo pre obžalovaného neprimerane prísne a teda, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, tj. vo výmere 8 rokov.

Na podklade argumentácie uvádzanej obžalovaným Q. U. a v jeho mene aj obhajcom, akcentujúc skutočnosť, že v obžalobe bolo konanie obžalovaného Q. U. (a spoluobžalovaných T. J. a K. K.) právne kvalifikované ako obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b/ Trestného zákona s poukazom na kvalifikačný znak závažnejším spôsobom konania „po dlhší čas“ - § 138 písm. b/ Trestného zákona. Nebol uvedený kvalifikačný znak „na viacerých osobách“ - § 138 písm. j/ Trestného zákona, i napriek tomu, že v čase podania obžaloby (dňa 13.04.2016), ale najmä v čase uzatvorenia dohody o vine a treste medzi prokuratúrou a obžalovanými T. J. a K. K. (a aj obžalovanými Q. R. a K. F.) a jej schválením súdom prvého stupňa dňa 11.08.2016, už existovalo a teda trestnoprávnym kolégiom Najvyššieho súdu SR bolo prijaté stanovisko č. 15, publikované v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 2/2015, ktorá skutočnosť mala byť vo veci konajúcej prokuratúre známa a rozhodne znenie tohto stanoviska malo byť akceptované a premietnuté, resp., zohľadnené najmä pri uzatvorení dohody o vine a treste a jej schvaľovaní súdom.

Je nutné dať za pravdu obžalovanému Q. U. v tom, že prístup prokuratúry a súdu, vyvíjajúci sa počas konania pred súdom, vo vzťahu k obžalovaným, ktorí sa „dohodli“ a dohoda bola súdom schválená, bol vo vzťahu k obžalovanému Q. U. odlišný. Je tiež pravdou, že obžalovaný počas dokazovania pred súdom veľmi intenzívne zameral obhajobu na vyvrátenie žalovaného kvalifikačného znaku „po dlhší čas“, čo sa mu v konečnom dôsledku aj podarilo a skutočne vykonaným dokazovaním vo vzťahu k jeho osobe nebolo preukázané, že by konal „po dlhší čas“, čo v podstate prokuratúra akceptovala, pretože po vypustení kvalifikačného znaku podľa § 138 písm. b/ Trestného zákona, voči rozhodnutiu opravný prostriedok nepodala.

Na druhej strane je potrebné uviesť, že aj sám obžalovaný mal poskytnutú odbornú pomoc vo forme zastúpenia obhajcom. Jak prokurátorka tak aj obhajca, vzhľadom na ich odbornú kvalifikáciu, si mali byť vedomí minimálne toho, že súdna prax sa časom neustále vyvíja a pravidelne je zo strany najvyššieho súdu napíňané ustanovenie § 22 zákona č. 757/2004 Z.z. a rozhodne mali možnosť sledovať vývoj

súdnej praxe cez publikované judikáty a prijaté stanoviská a adekvátne na tento vývoj a prípadné zmeny aj v konkrétnej trestnej veci reagovať a prípadne očakávať aj možnú zmenu právneho posúdenia skutku a v nadväznosti aj zmenu právnej kvalifikácie a to aj z pohľadu existencie a naplnenia kvalifikačných znakov podľa § 138 písm. b/, písm. j/ Trestného zákona a prípadne aj očakávať modifikáciu v danom smere aj v neprospech obžalovaného.

Akceptujúc argumentáciu obžalovaného a jeho obhajcu v naznačenom smere, odvolací súd pri posudzovaní uloženého trestu a súdom prvého stupňa použitého ustanovenia § 39 ods. 1 Trestného zákona, ktorý prokuratúra akceptovala, bez toho, aby bolo zdôvodnené prečo je vôbec použité takéto zmierňujúce ustanovenie a trest uložený pod dolnú hranicu trestnej sadzby, ale najmä všetky okolnosti prejednávaneho prípadu v nadväznosti na poznatky o osobe obžalovaného, dospel k záveru, že uložený trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov, i napriek tomu, že bol uložený pod dolnú hranicu trestnej sadzby, je možné považovať za trest neprimerane prísny, k čomu uvádza nasledovné: Trestný zákon vo viacerých ustanoveniach upravuje otázku ukladania trestov, to jednak pri zásadách ukladania trestov, jednak pri úprave jednotlivých druhov trestov.

Pre ukladanie trestu platia zásady, ktoré ustanovuje Trestný zákon v § 34. Na jednej strane má trest zabezpečiť ochranu spoločnosti tak, že páchatelovi zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, na druhej strane má uložený trest vytvoriť podmienky na výchovu páchatel'a k tomu, aby viedol riadny život, pričom trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Trestný čin - obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j/ Trestného zákona je úmyselným trestným činom, za ktorý Trestný zákon v osobitnej časti ustanovuje trest odňatia slobody s dolnou hranicou trestnej sadzby 10 rokov, t. j. ide v zmysle § 11 ods. 3 Trestného zákona o obzvlášť závažný zločin. V takom prípade zákonodarca ustanovil s poukazom na ustanovenie § 34 ods. 6 Trestného zákona, že súd musí obligatórne uložiť trest odňatia slobody.

Zákonom ustanovená trestná sadzba trestu odňatia slobody v § 172 ods. 2 Trestného zákona je 10 rokov až 15 rokov, pričom prvostupňovým súdom bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody pod dolnou hranicou zákonom ustanovenej trestnej sadzby (§ 39 ods. 1 Trestného zákona) vo výmere 8 rokov.

Podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, možno páchatel'ovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom.

Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že pomery páchatel'a sa týkajú jeho osobnostného hodnotenia. Ide o okolnosti, ktoré charakterizujú osobu páchatel'a ako objekt trestu a tiež o okolnosti, pre ktoré je rovnaký trest pre rôznych páchatel'ov rôzne citeľný. Z hľadiska tohto ustanovenia sa vyžaduje, aby išlo o pomery takého charakteru, z ktorých je zjavné, že trest odňatia slobody uložený v rámci zákonnej trestnej sadzby by páchatel' pociťoval podstatne citeľnejšie ako iní páchatelia. V podstate sa hodnotia rodinné a osobné pomery, ktoré existujú až v čase rozhodovania o treste. Pritom pomery páchatel'a (ako aj okolnosti prípadu) môžu odôvodniť aplikáciu § 39 ods. 1 Trestného zákona len za predpokladu, že použitie zákonom ustanovenia trestnej sadzby odňatia slobody by bolo pre páchatel'a neprimerane prísne a že účel trestu možno dosiahnuť trestom kratšieho trvania.

Čo sa týka okolností prípadu z hľadiska použitia § 39 ods. 1 Trestného zákona týmito sú všetky skutočnosti, ktoré majú vplyv na posúdenie povahy, charakteru a závažnosti trestného činu, vrátane možnosti nápravy páchatel'a. K okolnostiam prípadu je potrebné zdôrazniť, že sám obžalovaný spáchanie skutku nepoprel a v podstate priznal, že drogy predával, ale gro jeho obhajoby smerovalo proti žalovanému kvalifikačnému znaku „po dlhší čas“ a až pri prednese záverečnej reči prokuratorky bola právna kvalifikácia modifikovaná v neprospech obžalovaného tým, že sa domáhala právneho posúdenia jeho konania aj z pohľadu kvalifikačného znaku „na viacerých osobách“, ktorú skutočnosť však neposudzovala pri uzatvorení dohody o vine a treste spoluobžalovaných T. J. a K. K., ktorí boli uznaní vinnými len pri zohľadnení kvalifikačného znaku „po dlhší čas“, i napriek tomu, že zo skutkovej

vety (rozsudok čl. 5031) bolo zrejmé, že od obžalovaného T. J. odoberalo drogy 18 odberateľov a od K. K. odberali drogy 4 odberatelia a týmto bol schválený dohodnutý trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov a 8 mesiacov.

Podľa názoru odvolacieho súdu k mimoriadnym okolnostiam prípadu pristúpili aj mimoriadne pomery obžalovaného Q. U., ktoré vidí v nasledovnom: Za pomery páchatel'a (v podstate za pomery osobitného zreteľa treba považovať rodinné a osobné pomery, ktoré sú v stave u každého páchatel'a pri uložení trestu vyvolať osobitne citeľný dopad. V podstate ide o pomery (rodinné, osobné), ktoré existujú nie v čase páchania činu, ale v čase ukladania trestu. V prejednávanej trestnej veci bol obžalovaný Q. U. vo výkone väzby od 27.06.2015, z ktorej bol prepustený dňa 15.08.2017, tj. vo väzbe bol (2 roky 1 mesiac a 18 dní), pričom od času prepustenia z výkonu väzby sa nedopustil, do času rozhodovania krajským súdom, žiadnej ďalšej trestnej činnosti. Teda odvolaciemu súdu nie je známe, že by sa po dobu ostatných troch rokov dopustil trestnej činnosti. Aj z odpisu z registra trestov je zistiteľné, že doposiaľ bol dvakrát súdne trestaný a v roku 2006 a 2017 (v oboch prípadoch pre drogovú trestnú činnosť) a v súčasnosti sa na neho hľadá akoby trestaný nebol. Podľa vyjadrenia obžalovaného tento nemá vyživovaciu povinnosť na maloleté dieťa, ale žije v spoločnej domácnosti s matkou, o ktorú sa stará, v súčasnosti žije riadnym spôsobom života a dokončuje si vzdelanie maturitnou skúškou, ktoré skutočnosti a okolnosti vo svojom súhrne, sú tak pozoruhodné, že aj nadriadený súd akceptoval použitie ustanovenia § 39 Trestného zákona a na rozdiel od prvostupňového súdu, berúc do úvahy všetky skutočnosti zastáva názor, že aj zmiernený trest, ktorý uložil okresný súd, možno považovať za neprimerane prísny a preto obžalovanému uložil postupom podľa § 39 ods. 1, ods. 3 písm. c/ Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov, pričom takto uložený trest považuje vzhľadom na okolnosti prípadu a osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosť nápravy, trestom dostatočným a spravodlivým, naplňajúcim účel trestu z pohľadu individuálnej a generálnej prevencie.

Teda v nadväznosti na uvedené krajský súd k ustanoveniu § 39 Trestného zákona záverom dodáva, že toto je prostriedkom sudcovskej individualizácie trestu a prejavom depenalizácie v Trestnom zákone, ktoré umožňuje zmiernenie trestu odňatia slobody, ktorý je dôležitým druhom trestu a v mnohých prípadoch trestom obligatónym, pokiaľ nemá alternatívu v podobe miernejšieho druhu trestu. Samotné ustanovenie § 39 Trestného zákona vlastne pomáha riešiť situáciu v prípadoch, že trest odňatia slobody uložený v rámci zákonnej trestnej sadzby by nezodpovedal okolnostiam konkrétneho prípadu a osobe páchatel'a. V kontexte s uvedeným krajský súd dodáva, že z pohľadu splnenia podmienky uvedenej v § 39 ods. 1 Trestného zákona „by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania“, je nutné vychádzať z odôvodneného predpokladu ako bude pôsobiť trest odňatia slobody v určitej výške na konkrétneho obžalovaného ako na objekt trestu s tým, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, než aká je dolná hranica príslušnej trestnej sadzby a tiež je nutné zohľadniť aj všetky kritériá ovplyvňujúce druh trestu a jeho výmeru.

Na výkon uloženého trestu odňatia slobody bol obžalovaný zaradený podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia z dôvodov uvádzaných v napadnutom rozsudku, s ktorými sa odvolací súd plne stotožňuje a nie je dôvod ich opakovať v tomto rozhodnutí.

Keďže bol obžalovanému uložený, za spáchanie obzvlášť závažného zločinu, nepodmienečný trest odňatia slobody, správne prvostupňový súd v napadnutom rozsudku obžalovanému uložil ochranný dohľad, ktorý sa v takom prípade podľa zákona ukladá obligatórne, pričom bol uložený v dostatočnej výmere dva roky, takže nebol dôvod do tohto výroku odvolacím súdom zasahovať. Ide o ochranné opatrenie, ktoré je súčasťou tzv. postpenitenciárnej starostlivosti vykonávanej za účelom dovŕšenia nápravy páchatel'ov najzávažnejších trestných činov.

K výroku II.

K dôvodom odvolania obžalovaného O. T. smerujúcim proti výroku o treste, najmä k výmere trestu, ktorý považuje za trest neprimerane prísny, krajský súd zdôrazňuje nasledovné: V prejednávanej trestnej veci bol obžalovaný O. T. súdený za skutky spojené na spoločné konanie a to pre zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/ Trestného zákona [skutok 1), ktorého sa dopustil v období od januára 2015 do 26.06.2015], pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. b/ Trestného zákona

[skutok 2) z 28.07.2015], a pre prečin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 171 odsek 1 Trestného zákona [skutok 3) z 28.07.2015] a bol mu uložený súhrnný trest vo vzťahu k odsúdeniu Okresným súdom Bratislava I sp. zn. OT/8/2017.

Primárne je potrebné uviesť, že úvahy o uložení úhrnného a tiež súhrnného trestu, tj. uložení jedného trestu za zbiehajúcu sa trestnú činnosť za použitia tzv. asperačnej zásady, možno považovať za správne (pretože trest ukladal za dva, resp. za viac trestných činov spáchaných dvomi skutkami, z ktorých aspoň jeden je zločinom), ale súbeh medzi žalovanými skutkami a skutkom vo vzťahu ku ktorému bol ukladaný súhrnný trest neexistuje, resp. súbeh medzi skutkami 1) a 2) a 3) v prejednávanej veci a skutkom v odsúdení sp. zn. OT/8/2017, bol prerušený oznámením trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava V sp. zn. OT/147/2015, z ktorého dôvodu bol nesprávne ukladaný súhrnný trest porušením zákona v prospech obžalovaného O. T..

Totíž prvostupňový súd uložil súhrnný trest k rozsudku Okresného súdu Bratislava I sp. zn. OT/8/2017 zo 16.01.2017, právoplatným 16.01.2017 s tým, že výrok o treste, v tomto odsúdení zrušil, avšak vzhľadom na stanovisko trestnoprávneho kolégia NS SR č. 59 publikované v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 7/2018, podľa ktorého „Časovým rozhraním medzi viacčinným súbehom trestných činov a trestnoprávnou recidívou je v zmysle § 42 ods. 1 Trestného zákona moment vyhlásenia súdom prvého stupňa prvého odsudzujúceho rozsudku za niektorý z trestných činov (skutkov) toho istého páchatel'a; taký účinok má podľa § 353 ods. 8 Trestného poriadku aj doručenie trestného rozkazu obvinenému. Pri pokračovacom trestnom čine, ak konanie páchatel'a pri niektorom z čiastkových útokov tohto činu časovo prekročí moment uvedený v predchádzajúcej vete, pokračovací trestný čin je spáchaný ako trestnoprávna recidíva. Na účinok uvedený v predchádzajúcom odseku nemá vplyv, ak je rozsudok súdu prvého stupňa zrušený súdom vyššieho stupňa pri rozhodovaní o opravnom prostriedku alebo ak dôjde k zrušeniu trestného rozkazu zo zákona na základe podaného odporu (§ 355 ods. 10 Trestného poriadku), pokiaľ v ďalšom priebehu trestného konania dôjde k právoplatnému odsúdeniu za dotknutý trestný čin“, nemohol byť súhrnný trest ukladaný k odsúdeniu sp. zn. OT/8/2017.

Krajský súd dodáva, že ak bol trestný čin spáchaný po oznámení/doručení trestného rozkazu (...účinky spojené s vyhlásením rozsudku nastávajú doručením trestného rozkazu obvinenému - § 353 ods. 8 Trestného poriadku), nejde o súbeh, ale o recidívu (nepravú), a teda je vylúčené uloženie súhrnného trestu v zmysle § 42 Trestného zákona.

Okresný súd tým, že uložil súhrnný trest k odsúdeniu sp. zn. OT/8/2017, porušil zákon v ustanovení § 42 a § 41 Trestného zákona v prospech obžalovaného, pretože správne mal súhrnný trest ukladať ohľadom skutku 1) k odsúdeniu sp. zn. OT/147/2015 a skutkov 2) a 3) vo vzťahu k odsúdeniu sp. zn. OT/533/2015. Vychádzajúc z citovaného zákonného ustanovenia, bol síce správne ukladaný súhrnný trest, i keď k inému odsúdeniu ako mal byť ukladaný. Tiež súd prvého stupňa pochybil pri úvahách ohľadne vyhodnotenia, zohľadnenia a priznania poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, ktoré vôbec neuviedol a ani v odôvodnení rozsudku neuviedol, či tieto vôbec zistil.

Ak by bol prvostupňový súd dôsledný v tomto smere dospel by k zisteniu, že obžalovanému možno priznať jednu poľahčujúcu okolnosť (§ 36 písm. l/ Trestného zákona) a to, že priznal sa k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval, pretože z dokazovania na hlavnom pojednávaní táto skutočnosť rozhodne vyplýva a tiež priznať priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m/ Trestného zákona spočívajúcu v predchádzajúcom odsúdení, tu odvolací súd prihliadol predovšetkým na predchádzajúce odsúdenia (v osobe obžalovaného sa jedná o 12 krát súdne trestané).

Teda, i napriek neustáleniu poľahčujúcich a priťažujúcich okolností bolo súdom správne konštatované, že a to cez ustanovenie § 38 ods. 2 Trestného zákona, že tieto sú v rovnováhe a potom ukladal trest v zákonnej sadzbe 3 roky až 10 rokov a podľa názoru nadriadeného súdu, vzhľadom, že boli splnené podmienky na ukladanie trestu podľa tzv. asperačnej zásady (v ktorej rovine prvostupňový súd vôbec neuvažoval) mal zväžiť odsúdeniu v sadbe (podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona), tj. v rozpätí 3 roky až 13 rokov a 4 mesiace, čo bolo v preskúmvanej trestnej veci viacmenej dodržané.

Zistené pochybenie, jednak v otázke vyhodnotenia súbehu trestných činov pre ukladanie súhrnného trestu, ako aj v otázke priznaných poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, nemohol konajúci senát

napraviť, pretože je povinný vziať do úvahy zásadu zákaz reformatio in peius, tj. zásadu zákazu zhoršenia postavenia obžalovaného. V odvolacom konaní totiž platí obmedzenie vyplývajúce z ustanovenia § 322 ods. 3 Trestného poriadku. Teda zo strany okresnej prokuratúry nebolo podané odvolanie v neprospech obžalovaného a práve zrušenie súhrnného trestu uloženého vo vzťahu k inému odsúdeniu a uloženie trestu v zmysle § 41 ods. 2 Trestného zákona (asperačná zásada) by bolo v neprospech obžalovaného O. T., zhoršilo by to jeho postavenie, a teda takéto rozhodnutie by bolo v rozpore s ustanovením § 322 ods. 3 Trestného poriadku druhá veta - podľa ktorej: V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného (zásada zákaz reformatio in peius).

Za správne, i napriek vyššie rozobratému, je potom nutné považovať rozhodnutie o zrušení výroku o treste uloženom trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. OT/8/2017, zo dňa 16.01.2017, právoplatným 16.01.2017 s tým, že sa zrušujú aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad, pretože ani toto zistené pochybenie nemohol konajúci senát napraviť, práve z dôvodu platnej zásady zákaz reformatio in peius tj. zásady zákazu zhoršenia postavenia obžalovaného, pretože ak by súhrnný trest správne uložil k odsúdeniu sp. zn. OT/147/2015 (skutok1)) a vo vzťahu k odsúdeniu sp. zn. OT/533/2015 (skutky 2)a3)), jednalo by sa o rozhodnutie v neprospech obžalovaného a celkovo by to zhoršilo jeho postavenie. Potom odvolací súd považuje uložený trest odňatia slobody vo výmere 4 roky z pohľadu vyššie rozvedeného, berúc do úvahy, že obžalovaný je osobou 12 krát súdne trestaný a je mu v tomto konaní ukladaný jeden trest za zbiehajúcu sa trestnú činnosť (fakticky za štyri skutky), skôr za trest neprimerane mierny a preto odvoláciu námietku obžalovaného O. T. ohľadne výmery uloženého trestu vyhodnotil ako nedôvodnú.

Nakoľko obžalovaný bol pred spáchaním žalovaného skutku v posledných desiatich rokoch vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin, bol správne prvostupňovým súdom na výkon uloženého trestu odňatia slobody, zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Čo sa týka odvolacích námietok poskytnutých obhajkyňou v mene obžalovaného, krajský súd dáva do pozornosti, že v celom rozsahu na tieto dáva odpoveď vyššie zdôvodnené a z pohľadu vyššie rozvedeného, pri zistení pochybení pri ukladaní trestu súdom prvého stupňa v prospech obžalovaného, potom rozhodne nepovažuje uložený trest vo výmere 4 roky odňatia slobody, za trest neprimerane prísny.

Zhrnutím odvolací súd uvádza, že na základe odvolania bol napadnutý rozsudok zrušený vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu vo vzťahu k obžalovanému Ladislavovi Zakarovi a odvolacím súdom bol uložený trest odňatia slobody s použitím ustanovenia o mimoriadnom znížení trestu, keďže nové rozhodnutie bolo možné urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený (výrok I.) a vo vzťahu k obžalovanému O. T., nemajúc zákonný dôvod na zmenu rozsudku prvostupňového súdu, rozhodol tak, že jeho odvolanie ako nedôvodné, postupom podľa § 319 Trestného poriadku, zamietol (výrok II.) Vo zvyšnej časti zostal napadnutý rozsudok nedotknutý.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.